

Arrest

nr. 133 170 van 13 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 10 juli 2009 te Turkije in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoekster dient op 31 juli 2009 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde haar echtgenoot in België te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 13 januari 2010 geweigerd.

1.3. Verzoekster dient op 10 november 2010 een tweede aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde haar echtgenoot in België te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 27 september 2011 toegestaan.

1.4. Verzoekster komt op 10 november 2011 het Rijk binnen en wordt op 16 december 2011 in het bezit gesteld van de F-kaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 15 mei 2014 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 10 juni 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [B.]

Vooma(a)m(en): [K.]

Nationaliteit: Turkse

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 29.05.2012 ingeschreven staat in de [...], te 9100 St-Niklaas. Uit het procesverbaal nr.GF 008044/12 dd. 26.05.2012 van de politie blijkt dat betrokkene op 30.04.2012 melding heeft gedaan dat zij door haar echtgenoot buitengezet werd en op 02.05.2012 heeft de echtgenoot een melding gedaan dat betrokkene zelf de echtelijke woonst heeft verlaten. In de gegevens van het Rijksregister staat betrokkene sedert 03.09.2013 als uit de echt gescheiden. Tevens hebben we de uitzondering van artikel 42quater, §4, 4° onderzocht aangezien er in het verhoor van betrokkene, dat afgenomen werd op 05.06.2012, melding werd gemaakt van slagen en verwondingen. Er werden echter geen bewijzen gevonden die deze verklaring van betrokkene kan staven zodoende kan zij zicht niet beroepen op voorgenoemd artikel.

Betrokkene ondertekende op 31.07.2012 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980. Betrokkene legt volgende documenten voor:

- Een arbeidsovereenkomst voor een bepaalde duur: aangezien dit contract slechts 3 maanden betreft miv 10.07.2012 tot en met 09.10.2012, kan hier bezwaarlijk gesproken worden over standvastig werk en vormt dit ook geen belemmering om terug te keren naar het land van oorsprong.*
- Een attest cursus Nederlands: aangezien het volgen van de Nederlandse taal een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.*
- Een inburgeringsattest: aangezien dit verplicht is, kan dit eveneens niet aantonen dat er bezwarende elementen zouden zijn waardoor betrokkene niet naar het land van herkomst zou kunnen terugkeren.*
- Medisch attest ziekenhuis AZ Nikolaas: hieruit blijkt dat betrokkene op de spoedgevallendienst was met problemen omtrent hyperventilatie en opgejaagdheid veroorzaakt door emotionele stress. Dit was een momentopname en betrokkene haar medische toestand is niet van die aard dat het een verblijf in België noodzakelijk maakt of een belemmering vormt om terug te keren naar land van herkomst.*
- Attest OCMW: Enkel het feit dat betrokkene geen steun ontving in 2012 vormt geen belemmering voor een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst.*
- Bankafschriften van verwant betrokkene: hierbij blijkt dat de oom van betrokkene een ziekteuitering ontvangt. Dit bewijst echter niets over de financiële toestand van betrokkene zelf en vormt dan ook geen bezwarend element indien betrokkene eventueel naar haar land van herkomst zou terugkeren.*

- *Uitreksel gezinssamenstelling: hieruit blijkt dat betrokkene sinds 29.05.2012 bij haar oom en zijn gezin inwoont en dus niet op zelfstandige basis woont. Dit vormt dan ook geen enkele belemmering waardoor betrokkene niet naar haar land van herkomst zou kunnen terugkeren.*
- *Verklaringen op eer familieleden betrokkene: verklaringen op eer kunnen niet als bezwarend element bij een eventuele terugkeer aangezien er niet kan nagegaan worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid.*

Uit de gegevens komt naar voren dat betrokkene pas sedert november 2011 in België verblijft en alsook dat zij geen of weinig moeite heeft gedaan om een zelfstandig en financieel onafhankelijk leven op te bouwen. Uit geen van de voorgelegde bewijzen blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst nadelige gevolgen voor betrokkene zou hebben die haar verblijf in België noodzakelijk maken. Betrokkene heeft nagelaten om onze diensten op de hoogte te stellen van eventuele wijzigingen in haar situatie. Het is aan betrokkene om haar dossier te actualiseren (RvST. Arrest nr.222.809 dd. 12/03/2013. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de geschonden geachte bepalingen en beginselen, alsook het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, verstrekt verzoekster volgende toelichting bij het middel:

“[...] A. Schending van de uitzonderingsbepaling van art. 42quater §4, 1° Vw.:

Het huwelijk vond plaats op 10.07.2009.

Verzoekster is ingeschreven in België op 16.12.2011.

De echtscheiding is vermeld in het rijksregister op 03.09.2013.

Het huwelijk heeft dus langer geduurd dan 3 jaar, waarvan minstens 1 jaar in België.

Verwerende partij had bijgevolg het verblijf van verzoekster niet mogen beëindigen.

Het middels is dus gegrond.

B. Schending van de uitzonderingsbepaling van art. 42quater §4, 4° Vw.:

Verzoekster was het slachtoffer geworden van geweld. Van haar kon niet verwacht worden dat zij het huwelijk verder zou zetten onder deze omstandigheden. Het geweld kan fysisch of psychologisch zijn.

Dat zij het geweld was van fysische en psychologische geweld blijkt uit haar verklaring aan de politie op 26.05.2012 en uit het medisch attest van ziekenhuis AZ Nikolaas (stuk 16).

Het middel is gegrond.

C. Geen degelijk socio-economisch onderzoek gevoerd

De motivatie van verwerende partij is kennelijk onredelijk.

Uit de stukken dat werd voorgelegd aan de DVZ en uit de stukken in bijlage (stuk 10 en stuk 11) blijkt dat verzoekster bijna onmiddellijk nadat ze uit haar huis werd gezet door haar ex-echtgenoot is beginnen werken.

Tot aan de betekening van de bijlage 21 is zij blijven werken en zal ze verder blijven werken na ontvangst van de bijlage 35.

Zij heeft ook al het nodige gedaan om Nederlands te leren en zich te integreren.

Het is tekenend dat ze zeer snel werk heeft gevonden, hetgeen wil zeggen dat ze genoeg Nederlands kan om te kunnen werken.

De motivering van de DVZ dat verzoekster geen of weinig moeite heeft gedaan om een zelfstandig en financieel onafhankelijk leven op te bouwen houdt geen steek en wordt tegengesproken door het administratief dossier.

Een terugkeer naar Turkije heeft weldegelijk nadelige gevolgen voor haar.

Zij zal dienen terug te keren als een gescheiden vrouw naar haar conservatief dorp waar ze met een slecht oog zal worden bekeken.

De kansen die ze hier heeft zal ze niet krijgen in Turkije.

Verzoekster heeft alles in Turkije achter gelaten voor haar man.

Thans heeft ze haar huwelijk en maagdelijkheid verloren en probeert ze haar eer te redden door te werken en voor zichzelf te zorgen.

Als ze terug zou dienen te terug keren naar Turkije zouden al haar inspanningen tot integratie en arbeid en al haar lijden vergeefs zijn geweest en zou ze aan haar lot worden overgelaten.”

3.2.1. Verzoeksters eerste middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

3.2.2. De Raad stelt allereerst vast dat verzoekster zich beperkt tot een louter theoretische toelichting bij het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht. Enige concrete toelichting waarom en op welke gronden verweerder door het nemen van de eerste bestreden beslissing deze beginselen of principes heeft geschonden, ontbreekt volledig. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook niet ontvankelijk.

3.2.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verweerder heeft zowel de feitelijke als de juridische overwegingen geduid die hebben geleid tot deze beslissing en er kan worden aangenomen dat de motivering pertinent en draagkrachtig is.

3.2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel staat de rechter evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De in casu relevante bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luiden vervolgens:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

[...]

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat zij zich ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing bevond in de situatie voorzien in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet waarin niet langer toepassing kon worden gemaakt van § 1, eerste lid, 4° van deze bepaling. Zij stelt hiertoe dat haar huwelijk langer heeft geduurd dan drie jaar, waarvan minstens één jaar in België. De Raad stelt evenwel vast dat, opdat verzoekster zich dienstig kan beroepen op artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, dient vast te staan dat het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. Uit de door verzoekster gevoegde stavingstukken, en met name het echtscheidingsvonnis van 20 juni 2013 van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, blijkt dat de inleidende dagvaarding tot ontbinding van het huwelijk aan verzoekster werd

betekend op 1 augustus 2012. Zij kwam het Rijk binnen in november 2011 (volgens verzoekster oktober 2011). Aldus kan geenszins worden vastgesteld dat er bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk reeds sprake was van een huwelijk gedurende drie jaar waarvan minstens één jaar in het Rijk. Verweerder geeft verder ook correct aan dat er sinds minstens mei 2012 geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging, hetgeen verzoekster niet betwist. Er blijkt aldus niet dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat zij zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet waarin niet langer toepassing kon worden gemaakt van § 1, eerste lid, 4° van deze bepaling. Zij betoogt dat zij het slachtoffer was van fysiek en psychologisch geweld vanwege haar echtgenoot en verwijst in dit verband naar een door haar op 26 mei 2012 afgelegde verklaring aan de politie en een medisch attest van het ziekenhuis AZ Nikolaas van 8 december 2011. De Raad stelt allereerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier, en de motivering van de eerste bestreden beslissing, blijkt dat verweerder heeft onderzocht of verzoekster zich bevond in de situatie bedoeld in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, gelet op haar verklaring aan de politie dat zij slachtoffer was van slagen en verwondingen vanwege haar echtgenoot. In het kader van dit onderzoek nodigde hij verzoekster uitdrukkelijk uit, middels een uitnodigingsbrief van 13 juni 2012 betekend op 31 juli 2012, (overige) bewijzen van huishoudelijk geweld voor te leggen. Verweerder oordeelde vervolgens evenwel dat er geen bewijzen zijn gevonden die haar verklaring aan de politie kunnen staven en dat zij zich aldus niet kan beroepen op deze bepaling. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder in de situatie dat enkel een verklaring aan de politie van slagen en verwondingen of geweld voorligt, oordeelt dat geen voldoende bewijs voorligt dat verzoekster zich bevindt in de situatie bedoeld in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster wijst in dit verband nog op een door haar aan het bestuur overgemaakt medisch attest van 8 december 2011, doch uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder van oordeel was dat hieruit geen aanwijzingen blijken van slagen en verwondingen of van geweld vanwege de echtgenoot. Hij geeft aan dat hieruit enkel blijkt dat verzoekster op de spoedgevallendienst is geweest met problemen van hyperventilatie en opgejaagdheid veroorzaakt door emotionele stress. Deze beoordeling is niet strijdig met het gestelde in het medisch attest en is niet kennelijk onredelijk. De Raad merkt zo op dat dit attest uitdrukkelijk vermeldt dat verzoekster *“[o]pgejaagd en gehyperventileerd [is] na telefoon met de familie in Turkije”*, waarna zij *“zich onwel [voelde] worden”*. Verzoekster licht ook op geen enkele wijze toe hoe hieruit zou blijken dat er sprake was van slagen en verwondingen of geweld vanwege de echtgenoot. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder, waar hij oordeelde dat verzoekster zich niet dienstig op artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet kan beroepen, deze bepaling miskende.

In een derde onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat geen zorgvuldig socio-economisch onderzoek werd gevoerd en dat de motivering van verweerder op dit punt kennelijk onredelijk is. Zij stelt dat zij bijna onmiddellijk nadat haar relatie spaak liep is beginnen te werken en dit tot het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissingen, dat ze al het nodige deed om Nederlands te leren en zich te integreren en dat het strijdig is met de stukken van het dossier waar wordt gesteld dat zij geen of weinig moeite heeft gedaan om een zelfstandig en financieel onafhankelijk leven op te bouwen. Verder wijst zij erop dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst, meer bepaald naar het dorp vanwaar zij afkomstig is, met een scheef oog zal worden bekeken en aan haar lot zal worden overgelaten en al haar inspanningen tot integratie en arbeid voor niets zullen zijn geweest.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster, in antwoord op een uitnodigingsbrief van verweerder van 13 juni 2012 betekend op 31 juli 2012 om alle nuttige documenten in de zin van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet over te maken, volgende stukken overlegde:

- een voltijdse arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, met name vanaf 10 juli 2012 tot en met 9 oktober 2012;
- een attest van het OCMW van Sint-Niklaas van 20 augustus 2012 dat zij in 2012 geen financiële of enige andere steun heeft ontvangen;
- een uittreksel uit de bevolkings- en vreemdelingenregisters waaruit blijkt dat verzoekster sinds 28 november 2011 inwoont bij een gezin;
- rekeninguittreksels waaruit de inkomsten blijken van het gezinshoofd van het gezin waarbij verzoekster thans inwoont;
- verklaringen op eer van familieleden van verzoekster dat zij zullen instaan voor het levensonderhoud van verzoekster;
- stukken betreffende het door verzoekster gevolgde inburgeringstraject;

- een medisch attest van 8 december 2011.

Verweerder stelde dat op basis van een arbeidsovereenkomst van drie maanden niet blijkt dat verzoekster standvastig werk heeft in België, dat de gevolgde cursussen Nederlands en het gevolgde inburgeringstraject verplicht zijn voor haar en dan ook niet het bewijs vormen van een bijzondere integratie in België of van een grote moeite tot integratie, dat het medisch attest niet wijst op een medische toestand die van aard is dat deze een verblijf in België noodzakelijk maakt of een belemmering vormt om terug te keren naar het land van herkomst, dat het voorgelegde attest van het OCMW, het uittreksel gezinssamenstelling en de bankafschriften van een verwant geen belemmering vormen voor een terugkeer naar het land van herkomst en dat verklaringen op eer niet kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid en evenmin een bezwarend element vormen voor een terugkeer. Verweerder oordeelde, gelet op de voorgelegde stukken, dat verzoekster pas sedert november 2011 in België verblijft, dat zij geen of weinig moeite heeft gedaan om een zelfstandig en financieel onafhankelijk leven op te bouwen en dat niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst nadelige gevolgen voor verzoekster zou hebben die een verblijf in België noodzakelijk maken. Verweerder merkte hierbij verder op dat verzoekster naliet het bestuur op te hoogte te stellen van eventuele latere wijzigingen in haar situatie.

Verzoekster benadrukt dat ze bijna onmiddellijk aan de slag is gegaan nadat ze de echtelijke woonst had verlaten. Aldus blijkt evenwel nog niet dat verweerder onterecht of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat niet blijkt dat zij enig standvastig werk heeft in België dat een belemmering kan vormen voor een terugkeer naar haar land van herkomst of dat niet blijkt dat zij hier een zelfstandig en financieel onafhankelijk leven heeft opgebouwd.

Verzoekster wijst er verder op dat zij ook na afloop van de arbeidsovereenkomst voor drie maanden is blijven werken en dit op het ogenblik van de betekening van de eerste bestreden beslissing. Zij voegt bewijzen van tewerkstelling voor januari 2013 en september 2013 tot mei 2014. De Raad merkt evenwel op dat deze stukken niet voorlagen bij het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen. Verzoeksters stelling dat de motivering dat zij geen of weinig moeite zou hebben gedaan om een zelfstandig en financieel onafhankelijk leven op te bouwen wordt tegengesproken door het administratief dossier, kan dan ook niet worden aangenomen. Waar zij aangeeft dat deze motivering niet in overeenstemming is met de werkelijkheid blijft zij verder in gebreke te duiden op welke wijze verweerder met deze verdere tewerkstelling rekening kon of diende te houden. In ieder geval merkt de Raad ook op dat uit de thans door verzoekster voorgelegde stukken blijkt dat zij in januari 2013 en in de periode van september 2013 tot en met mei 2014 seizoensarbeid verrichtte. Voor de maand januari 2013 was hierbij sprake van een nettoloon van 365,14 euro, in de periode van september 2013 tot en met mei 2014 was er sprake van een gemiddeld inkomen van 485,14 euro. Dergelijke beperkte inkomsten uit seizoensarbeid zijn niet van aard dat deze alsnog de motivering kunnen weerleggen dat niet blijkt dat er sprake is van standvastig werk in België dat een belemmering kan vormen voor een terugkeer naar het land van herkomst of dat verzoekster erin is geslaagd in België een zelfstandig en financieel onafhankelijk leven op te bouwen. Zo is seizoensarbeid per definitie seizoensgebonden en tijdelijk en zijn dergelijke beperkte inkomsten niet van aard dat deze verzoekster in België een voldoende levensstandaard kunnen garanderen. Aldus blijkt niet dat het betoog van verzoekster van aard is dat het afbreuk vermag te doen aan de motivering van de eerste bestreden beslissing. Verweerder gaf middels zijn motivering immers duidelijk aan dat werk in België enkel in aanmerking kan worden genomen om een verder verblijf in het Rijk te rechtvaardigen ondanks het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, indien dit standvastig werk betreft en de betrokkene in staat stelt een zelfstandig en financieel onafhankelijk leven te leiden. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat dit wat haar betreft het geval is.

In zoverre verzoekster verder stelt dat ze al het nodige heeft gedaan om Nederlands te leren en zich te integreren, kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder rekening hield met het gegeven dat verzoekster Nederlandse taallessen en het inburgeringstraject volgde. Hij oordeelde evenwel dat deze verplicht zijn voor verzoekster en dat deze aldus op zich niet aantonen dat verzoekster op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of hiertoe grote moeite doet. Verzoekster toont het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet aan.

Verzoekster betoogt verder dat een terugkeer naar Turkije voor haar nadelige gevolgen zal hebben. Er blijkt evenwel niet dat zij dit betoog reeds naar voor bracht naar aanleiding van de door het bestuur aan haar betekende uitnodigingsbrief. Aldus blijkt ook niet dat het bestuur hiermee rekening kon houden bij

het nemen van zijn beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit betoog vermag dan ook niet te leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

De Raad besluit dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met miskennis van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet tot zijn beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden is gekomen.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Zij licht het middel toe als volgt:

“De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

In casu is het bevel eveneens niet gemotiveerd.

Er is eveneens geen verwijzing naar artikel 7 van de Vw.

Het middel is gegrond."

3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de vreemdeling gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de vreemdeling bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn (zie o.m. R.v.St. nr. 66.657bis dd. 10 juni 1997; R.v.St. nr. 66.659 dd. 10 juni 1997).

Verzoekende partij bevindt zich in casu in een illegale verblijfssituatie, waarbij een vernietiging van het bestreden bevel geen wijziging met zich mee zou brengen voor de verblijfssituatie van verzoekende partij.

Deze illegale verblijfssituatie blijkt afdoende uit het administratief dossier, en vloeit impliciet doch zeker voort uit de meebetekende beslissing houdende beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekende partij betwist ook niet illegaal in het Rijk te verblijven.

Verzoekende partij bevindt zich inderdaad in een situatie waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd beëindigd, en waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris, ingevolge art. 7 Vreemdelingenwet, ertoe verplicht is een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft.

In die zin werd reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld:

“De vernietiging van dit bevel door de Raad kan geen wijziging in de rechtstoestand van de verzoekende partij met zich meebrengen. De gemachtigde van de Minister kan in geval van vernietiging van het bestreden bevel enkel opnieuw vaststellen dat de verzoekende partij onregelmatig op het grondgebied verblijft en dient derhalve opnieuw een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij heeft bijgevolg geen wettig belang bij de vernietiging van het bestreden bevel.” (R.v.V. nr. 3497 dd. 9.11.2007; zie ook: R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Te dezen dient de Raad echter op te merken dat zelfs indien hij de in punt 1.3. bedoelde beslissingen schorst, die verzoekende partij geen voordeel kan opleveren. De eventuele schorsing ervan wijzigt niets aan de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij zoals vastgesteld in de in punt 1.6 bedoelde beslissing (de bijlage 13septies), waarvan de uitvoerbaarheid niet geschorst werd door het in punt 1.7. bedoelde beroep.” (R.v.V. nr. 103.686 van 28.05.2013)

Verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij de geuite kritiek.

Te meer nu verzoekende partij zelf de juridische grondslag aangeeft in haar verzoekschrift, met name artikel 7 Vreemdelingenwet.

“Verzoekster stelt niet te weten in welke wet ze artikel 7 dient te zoeken. De Raad is van oordeel dat de kritiek van verzoekster niet ernstig is nu zij in haar middel zeer terecht de schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet aanvoert. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoekster voldoende is ingelicht omtrent de wet op grond waarvan verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt op dit punt niet aangenomen.” (nr. 119 232 van 20 februari 2014).

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd afdoende gemotiveerd

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de verzoekende partij haar recht op verblijf van meer dan drie maanden werd beëindigd. Gezien een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van meer dan drie maanden van de verzoekende partij, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing tot beëindiging vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet nader te hebben gemotiveerd, gezien dit bevel noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daaren-

tegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s'est vu refuser l'établissement en tant qu'ascendante de Belge, décision dont la légalité n'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu'elle n'est pas autorisée au séjour ni n'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance: que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement. »

Vrij vertaald:

“Overwegende dat aan verweerder in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als politiemaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf, niet nader te hebben gemotiveerd.” (Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Er kan aan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot beëindiging van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar andersluidende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het Belgisch recht kent geen precedentenrechtspraak, terwijl tevens moet worden gewezen op de gewijzigde inhoud van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die inmiddels in een gebonden bevoegdheid voorziet voor de gemachtigde van de staatssecretaris.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd inderdaad gewijzigd door artikel 5 van de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012). Het eerste lid van artikel 7 luidt op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissing als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een

bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
[...]

Bijgevolg beschikt de (gemachtigde van de) Minister c.q. de Staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden. Wanneer het verblijf wordt beëindigd, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling.

Deze gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90 594 van 26 oktober 2012.

Gelet op het feit dat het Vreemdelingenbesluit als Koninklijk Besluit onderhevig is aan de Vreemdelingenwet, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris in de hierboven bepaalde gevallen niet anders dan een bevel geven.

De rechtspraak van de Raad van State waarnaar verzoeker verwijst is dan ook niet langer van toepassing.

Geheel ten overvloede, en in ondergeschikte orde, laat verweerder gelden dat de kritiek met betrekking tot de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten ook niet van aard is om afbreuk te doen aan de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden, en dit in tegenstelling tot het betoog van de verzoekende partij die meent dat de voorgehouden gebrekkige motivering (quod certe non) de vernietiging van de integrale bijlage 21 zou verantwoorden.

De verzoekende partij lijkt daarbij ten onrechte aan te nemen dat de beslissingen houdende beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten een ondeelbare akte vormen, daar waar beide beslissingen als autonome, op zich staande beslissingen dienen te worden beschouwd.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten met een nietigheid zou zijn behept (quod non), verantwoordt dit niet dat de beslissing houdende beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden, die samen met dit bevel aan verzoeker werd betekend, eveneens wordt vernietigd.

De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde instrumentum, te weten de bijlage 21, worden betekend aan de verzoekende partij, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat de negotia, te weten de beslissingen, als één en ondeelbaar dienen te worden beschouwd, daar waar de artikelen 54 en 57 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk aanduiden dat de bijlage 21 dient te worden beschouwd als de akte van kennisgeving, waarbij desgevallend ook een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend aan de vreemdeling, samen met de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit luidt inderdaad als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met , zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken [...]

Terwijl artikel 57 van het Vreemdelingenbesluit het volgende bepaalt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het recht op duurzaam verblijf op grond van artikel 42septies, van de wet, wordt deze beslissing aan de betrokkene betekend door het overhandigen van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met daarin, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten.” [...]

De bijlage 21 wordt door de regelgever uitdrukkelijk aangeduid als wijze van betekening, en kan op zich niet als een beslissing worden beschouwd. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen 'kennis gegeven', 'beslissing betekend door afgifte', 'document'...

De vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten in kwestie al dan niet afdoende werd gemotiveerd, houdt geen uitstaans met de geldigheid van de beslissing houdende de beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden, en is dan ook niet van aard hieraan afbreuk te doen.

De verzoekende partij miskent met haar kritiek de inhoud van de artikelen 54 en 57 van het Vreemdelingenbesluit.

Ook de bijlage 21 vermeldde in casu expliciet in haar hoofding: "beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". Door beide beslissingen als één en ondeelbaar te beschouwen, miskent de verzoekende partij de bewijskracht van deze bijlage 21.

Terwijl beide beslissingen ook een andere juridische en feitelijke grondslag kennen, daar waar de beslissing houdende de beëindiging van verblijf gesteund is op de vaststelling dat de verzoekende partij haar verblijfsrecht niet meer voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging, daar waar het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de vaststelling dat de verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft, nu een einde werd gesteld aan haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden.

Verweerder verwijst naar het arrest nr. 222.740 dd. 05.03.2013 van de Raad van State, dat naar analogie toepassing vindt:

*"Considérant que l'article 71/5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité dispose comme suit :
« Lorsque le Ministre, ou son délégué, décide, conformément à l'article 51/8, alinéa 1, de la loi, de ne pas prendre la demande d'asile en considération, il refuse l'entrée dans le Royaume à l'étranger ou lui donne l'ordre de quitter le territoire. Les décisions du Ministre ou de son délégué sont notifiées au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 13quater. »
Qu'en considérant comme une décision unique et indivisible, la décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile et l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne, le juge administratif méconnaît cette disposition ; qu'en affirmant que celle-là « inclut » celui-ci, il confond les décisions elles-mêmes avec leur acte commun de notification ; que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa seconde branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué."*

Vrije vertaling:

"Overwegende dat het artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voornoemd, stipuleert als volgt:

"Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend."

Dat de bestuurlijke rechter deze bepaling miskent door te oordelen dat de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing vergezelt, een unieke en ondeelbare beslissing zouden vormen; dat de rechter, door te stellen dat deze eerste beslissing dit bevel zou 'omvatten', de beslissingen zelf verwart met hun gemeenschappelijke akte van betekening; dat, in deze mate, het middel gegrond is in haar tweede onderdeel, hetgeen volstaat tot vernietiging van het bestreden arrest."

De verzoekende partij kan uiteraard niet enerzijds voorhouden dat (de motivering van) de beslissing houdende de beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden en (de motivering van) het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijk dienen te worden beoordeeld op hun wettigheid, terwijl anderzijds een gebrek in één van beide beslissingen een vernietiging van beide beslissingen zou wettigen.

Het onderscheid tussen de akte van betekening en de beslissing zelf, werd ten andere al meermaals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

“Dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de motieven van een bestuurshandeling - negotium - uitdrukkelijk vermeld moeten worden in de akte – instrumentum;” (R.v.St. nr. 70.092 van 8 december 1997)

“Eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte kunnen niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig” (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

*“Het gegeven dat de stopzettingsbeslissing en de beslissing tot het aanvatten van de onderhandelingsprocedure tegelijk in één formele akte werd genomen doet aan die vaststelling geen afbreuk, daar een onderscheid moet worden gemaakt tussen het negotium en het instrumentum. Het gaat in casu prima facie om twee autonome beslissingen.” (R.v.St. nr. 173.992 van 16 augustus 2007)
De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.*

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.1.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op ten aanzien van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dit omdat niet blijkt dat een vernietiging van deze beslissing verzoekster enig voordeel kan opleveren. Hij stelt dat verzoekster zich bevindt in een illegale verblijfsituatie en dat een vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijziging met zich meebrengt voor deze verblijfsituatie. Hij is van oordeel dat de illegale verblijfsituatie afdoende blijkt uit het administratief dossier, niet wordt betwist door verzoekster en impliciet doch zeker voortvloeit uit de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Hij merkt ook op dat hij ingevolge artikel 7 van de Vreemdelingenwet ertoe verplicht zal zijn om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster te betekenen. Hij stelt ook nog dat verzoekster zelf verwijst naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet en derhalve de juridische grondslag van het bevel om het grondgebied te verlaten kent.

De Raad is van mening dat het enkele gegeven dat een nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten verzoeksters verblijfsituatie niet wijzigt, nog niet volstaat om verzoekster het belang te ontzeggen bij het beroep in zoverre dit betrekking heeft op dit bevel. De vaststelling dringt zich ook op dat verzoekster, in haar middel, de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht en dit omdat het bevel om het grondgebied te verlaten niet wordt gemotiveerd. Er blijkt niet dat verzoekster het vereiste belang kan worden ontzegd bij een behandeling van voormelde door haar opgeworpen grief en bij uitbreiding bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, te meer nu, zoals blijkt uit de verdere bespreking van het middel, de enkele vaststelling dat een vreemdeling het recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van een Belg niet langer kan genieten niet automatisch leidt tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Verweerder stelt dat hij bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, doch de vaststelling dringt zich op dat het thans ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten geenszins aangeeft te zijn genomen in toepassing van deze wetsbepaling, laat staan in toepassing van welke concrete bepaling vervat in deze wetsbepaling. Het gegeven dat verzoekster in haar verzoekschrift zelf verwijst naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet betekent zo ook nog niet dat zij de exacte bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kent die in haar situatie wordt toegepast. Er kan geenszins worden vastgesteld dat verweerder niet anders vermag dan over te gaan tot een identieke beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3.3.1.2. De Raad merkt vervolgens allereerst op dat de vaststelling dat er grond is tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van een Belg niet automatisch leidt tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tevens op een andere grond tot een verblijf in het Rijk is gemachtigd of toegelaten. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling als familielid van een burger van de Unie geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk meer kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. De beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden stelt enkel vast dat verzoekster niet langer als echtgenote van een Belg is toegelaten tot een verblijf. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij zijn verblijfsrecht wordt beëindigd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd gegeven heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l’ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*” (RVV 13 maart 2012, nr. 77.137) (“*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*”, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “*een document overeenkomstig het model van bijlage 21*” dat “*zo nodig*” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455; RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182, 226.183, 226.184 en 226.185).

3.3.1.3. Verzoekster voert met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen

dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad merkt op dat verweerder in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen motivering in rechte heeft opgenomen, zodat verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft geschonden. Aangezien in artikel 8 van de Vreemdelingenwet expliciet is bepaald dat bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet die werd toegepast dient te worden vermeld, blijkt duidelijk dat de wetgever een groot belang heeft gehecht aan een correcte motivering in rechte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Een loutere motivering in feite kon in casu derhalve hoe dan ook niet volstaan. De verplichting om de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet te vermelden die wordt toegepast komt ook niet neer op een verplichting om de motieven van de motieven te vermelden.

In zijn nota met opmerkingen ontkent verweerder niet dat een formele motivering in rechte inzake het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ontbreekt. Hij werpt daarentegen op dat een dergelijke formele motivering niet vereist is daar zijn beslissing tot afgifte van een bevel berust op de loutere vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling en hij stelt dat hij niet over een beoordelingsmarge beschikt. Zijn betoog, als zou de formele motiveringsplicht niet van toepassing zijn met betrekking tot beslissingen die gebaseerd zijn op een “loutere vaststelling”, vindt evenwel geen steun in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 en verweerder laat ook na enige wetsbepaling waarin zijn standpunt wel steun zou vinden aan te brengen. Aangezien niet is aangegeven op basis van welke rechtsgrond het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven kan ook niet worden vastgesteld of de bewering van verweerder dat hij deze beslissing nam ingevolge een gebonden bevoegdheid correct is. Zijn uiteenzetting dat hij in bepaalde gevallen verplicht is om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook niet dienstig. Het feit dat een bestuur een beslissing neemt ingevolge een gebonden bevoegdheid stelt dit bestuur trouwens geenszins vrij van de wettelijke verplichting om de juridische en de feitelijke grondslag van deze beslissing te vermelden. De Raad benadrukt dat zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid, slechts aan de draagkrachtvereiste wordt voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokt (cf. RvS 15 februari 2010, arrest nr. 200.807).

In de mate dat verweerder in zijn nota met opmerkingen daarnaast verwijst naar het arrest van de Raad van State met nummer 193.380 van 18 mei 2009 moet worden geduurd dat het gegeven dat de Raad van State oordeelde dat een bevel dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet moet worden gemotiveerd op een wijze die toelaat na te gaan of het bestuur een belangenafweging in het raam van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens doorvoerde niet impliceert dat de motieven in rechte waarop dit bevel is gebaseerd niet dienen te worden vermeld.

De Raad besluit dat verzoekster kan worden gevolgd in haar betoog dat verweerder met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verweerder heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Zij bracht wel een gegronnd middel aan dat leidt tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

5. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden betreft.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing gericht tegen de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS